

[Undervisningsministeren.]

Det har så afgjort vist sig for det sønderjyske skolevæsenes vedkommende at være af stor værdi, at man kaldte på den lokale interesse ude i sognene og fik skabt en interesse for skolevæsenet dernede, som ellers ikke havde været mulig. Det er den linje, vi nu skal følge op ved at gøre skolenævne obligatoriske, og jeg opfordrer alle, der får med udvalgsarbejdet at gøre, til at interessere sig for at finde et grundlag, så det kan gennemføres.

Det ærede medlem hr. O. Mathiasen rejste spørgsmålet om forældrenes indflydelse i kommuner, hvor der kun er én skole. Der er dertil at sige, at det er netop i den skole, hvori deres børn går, de får indflydelse. Jeg tror, de fleste, der kender lidt til de praktiske forhold i kommunerne, vil vide, at forældrene omfatter den skole, hvori deres børn går, med en helt anden interesse end de andre skoler. Det bliver ikke det samme, om man sidder som repræsentant i en skolekommission, som hvis man har den direkte føling med den skole, hvor ens egne børn går. Det er muligt, man kunne forstærke forældrenes indflydelse på skolen i kommuner med kun én skole, men i almindelighed har forældrene dér dog den mulighed at blive repræsenteret og få indflydelse på, hvem der skal i skolekommissionen. Det er imidlertid en af de ting, jeg synes vi skal tale om.

De øvrige spørgsmål, der er rejst, skal jeg ikke sige meget om. Jeg kunne også godt ønske, at amtsskolekonsulenterne blev økonomisk bedre placeret, men det kan ikke gøres ved dette lovforslag; det skal gøres på lønningsloven, hvor deres økonomiske placering er fastlagt. Jeg håber, der kan komme noget ud af de forhandlinger, der føres om dette spørgsmål andetsteds, men jeg tror ikke, vi skal tage spørgsmålet op her.

Med hensyn til hvornår der skal vælges skoledirektør i en kommune, har vi nu en vis praksis, vi følger. Kommuner af en bestemt størrelse får en skoledirektør, når de søger om det. De kan ikke selv udnævne en skoledirektør, og de kan heller ikke bestemme, hvornår de vil have det; det skal godkendes af ministeriet, og dér følger vi den praksis, at kommuner af en vis størrelse får en skoledirektør, når de ønsker det, men jeg tror i og for sig, det er nyttigt, at

ministeriet er frit stillet; der kan være særlige forhold, som gør, at man går med til, at en kommune med et lidt lavere befolkningstal får en skoledirektør.

Bestemmelsen om, at man ved valg af en amtsskolekonsulent ikke skal være pligtig at tage hensyn til, om den pågældende bor i amtet, har en historisk baggrund. Oprindeligt, da man begyndte at arbejde med amtsskolekonsulenter, havde man tænkt sig, at amtsskolekonsulenten skulle være en lærer, der virkede i sin skole og skulle være til rådighed for andre lærere inden for en ganske lille kreds. Det udvidede man til, at det skulle være en lærer, der beholdt sit embede, men havde en væsentlig del af sin opgave som vejleder og hjælper for skolerne og for lærerne i amtet. Den nu foreslåede ordning betyder ikke, at man ikke skal kunne — og i de fleste tilfælde sikkert vil — tage en mand fra amtet, når man finder, at han er kvalificeret, men for at der ikke skal være nogen tvivl, har vi ment, det var rigtigt, at skoledirektionerne var stillet frit ved deres indstilling.

Jeg takker for den meget positive og velvillige indstilling, der er kommet til udtryk, og håber på et godt resultat.

Ellen Poulsen: Jeg skal ikke forlænge diskussionen; der er bare en enkelt ting, jeg gerne vil sige til den højtærede minister.

Den højtærede minister mener, at når man har utilfredse forældre ved en skole, vil det være udmærket at få dem ind i et skolenævn. Ja, det er noget, man ved; det samme gælder en bestyrelse: hvis der er utilfredse mennesker, er det velgørende at få dem ind i bestyrelsen. Men der er noget, jeg synes man går lidt uden om og ikke tager helt logisk på. Det er ikke altid forældrene til børn i den pågældende skole, der bliver valgt ind i skolenævnet. I de store byer — og sådan vil det også gå ude omkring — indkalder man forældrene til opstilling af lister til valg af skolenævn, men ved mangfoldige skoler er det ikke forældre til børn, der går i skolerne, der sidder i skolenævnet. Derfor synes jeg, det halter en lille smule, når man taler om det gavnlige samarbejde; hvis det var forældre til børn, der går i skolen, der sad i nævnet, ville forholdet være lidt anderledes, men sådan er det ikke i dag.